

ZÁBOŘSKÝ ZPRAVODAJ

ROČNÍK 14.

ZÁBOŘÍ 18. 12. 2020

ČÍSLO 2/2020

Úvodní slovo

Vážení spoluobčané,

přijde konec roku a s ním i naše tendence ohlížet se zpět a zřekapitulovat to, co nám ten uplynulý přinesl. Kromě již pravidelných akcí na zvelebování naší obce, ať již z dotačních titulů, či vlastním přičiněním, se na dění v obci dost výrazně podepsala koronavirová epidemie. Opatření spojená s prevencí před touto nemocí nás provázela prakticky po celý rok. Po dobu vyhlášení nouzového stavu jsme nechodili gratulovat našim oslavencům, ale poukázky jsme doručovali do poštovních schránek. Věřte, že ani nám se toto řešení nelíbilo a dlouho jsme se rozmýšleli, jestli by nebylo nějaké jiné, vhodnější. Zároveň jsme ale nechtěli ohrozit nikoho z vás případnou nákazou. Na začátku této pandemie jsme neměli ani žádné ochranné pomůcky, které bychom mohli občanům poskytnout. Tímto bych chtěla ještě jednou moc poděkovat všem, kteří se podíleli na výrobě roušek pro naše občany.

Vyhlášená opatření zasáhla i do kulturních akcí.

Tradiční poutové posezení pod lípou by se sice konat mohlo, ale jelikož k rozvolnění vládních opatření došlo pozdě, veškerá vystoupení již byla zrušená. Bohužel se nepodařilo uspořádat ani „pout na druhý pokus“, protože došlo k opětovnému zpřísnění opatření, což by celou akci, která byla plánovaná do kulturního domu, dost zkomplikovalo. Rozhodli jsme se tedy, že tuto akci raději také zrušíme. O to více mě těší, že se povedlo uspořádat grilování prasat pod lípou. Takže další díky patří pořadatelům, kteří tuto akci připravovali.

Nesmím samozřejmě také zapomenout na dílo, které se v letošním roce podařilo dotáhnout do konce, a to je kniha Záboří od čísla k číslu aneb vesnička má středisková. Oběma autorkám, které s knihou měly mnoho práce, patří velké díky. Na závěr bych vás ještě chtěla informovat, že se letos nebude konat ani žádný adventní a vánoční program. O tom, jestli se skuteční silvestrovský ohňostroj, ještě budeme dle aktuální situace včas informovat.

I přes všechna opatření bych chtěla všem popřát klidné vánoční svátky, do nového roku hlavně hodně zdraví a pevně věřím, že hodnocení roku 2021 bude o něco veselejší.

Vánoční atmosféru v obci navodí vždy krásně nazzdobený vánoční strom, letos byl osazen
28. 11. 2020.

Dovezení stromu z obecního lesa a nasvícení zorganizoval místostarosta Pavel Marek a všem, kdo mu pomáhali, patří dík!

Ludmila Brožová, starostka

Adolph J. Sabath

Foto J. A. Sabatha z roku 1939

V minulém čísle zpravodaje jsme vám představili životopis a rodokmen tohoto významného rodáka naší obce zpracovaný genealogem Pavlem Hnízdilem. V té době jsme již připravovali křest nové knihy Dr. Nekoly, který měl proběhnout v rámci setkání „dříve narozených“ v salonku Staré

školy v sobotu 17. 10. 2020.

Bohužel, nezbytná protiepidemiologická opatření naše plány zhatila, a tak vytištěné pozvánky a plakáty místo do schránek a na vývěsky putovaly do koše. Koho ale tento výjimečný člověk zajímá, ten si cestu k informacím najde nebo si určitě počká na nový „bezpečný“ termín besedy s autory, vidíte!

Stalo se pravidlem, že na aktuální články o J. A. Sabathovi vždy obec někdo upozorní a pošle nám je. I letos se objevil nový článek v rámci vzpomínek na vznik samostatného Československého státu v roce 1918 v deníku Právo, první informace přišla emailem od pana Romana Levého:

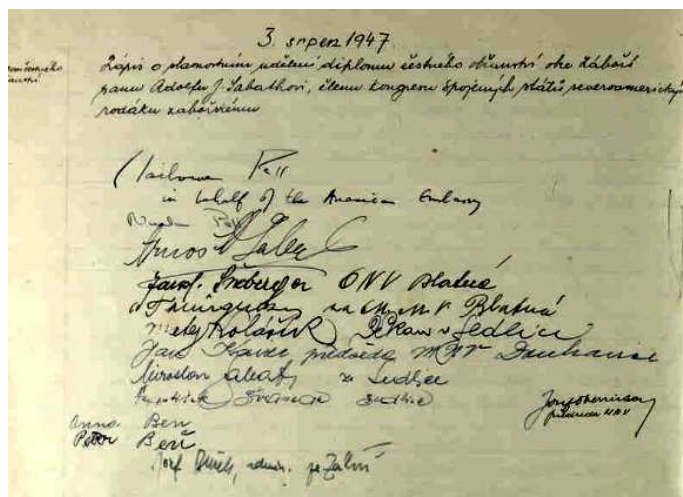
„Hezký den z Wien, paní starostko, dostalo se ke mně dnešní vydání deníku Právo, kde se píše o vašem velkém rodákovi panu Adolph J. Sabbath. Bývalý US senátor, přítel prezidenta W. Wilsona, který mimo jiné dojednal schůzku T.G.M. u prezidenta Wilsona, etc. Zkrátka Vám píše, že se o vás, vašem rodákovi píše v denním tisku. Jestli výtisk nemáte, mohu vám jej zaslat.“

S pozdravem Roman Levy“

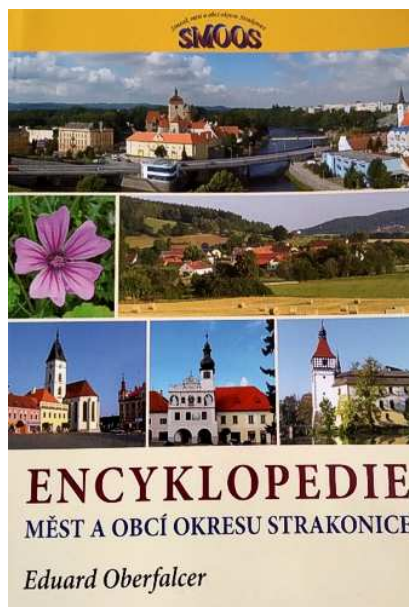
Telefonicky nás také kontaktoval pan Eduard Oberfalcer, autor knihy „Encyklopedie měst a obcí okresu Strakonice“. Rovněž nás upozornil na tato zajímavá data. V článku Petra Zídka v deníku Právo s titulkem „Zapomenutý český kongresman, který pomohl vzniku Československa“, se totiž v závěru píše:

„Kromě čestného občanství rodné obce Zábork, které získal v roce 1947, nebyl Adolph J. Sabath ve své původní vlasti nikdy oceněn.“

V archivované naskenované kronice jsem záznam o jmenování ze dne 3. srpna 1947 dohledala a pro zajímavost připojuji.

Pan Oberfalcer přislíbil, že do dalšího vydání encyklopedie jej zpracuje, neboť stať o Záborku o Sabathovi rozsáhle pojednává. Několik výtisků posledního vydání encyklopedie je k dispozici k zakoupení (či k nahlédnutí) na obecním úřadu, autor nám poskytl text upoutávky:

V červenci 2020 vyšlo třetí vydání knihy Encyklopedie měst a obcí okresu Strakonice, které na 184 stránkách uvádí města a obce včetně jejich částí v našem regionu. Unikátní publikace se věnuje především historii měst a obcí a památkám, které v nich uvidíme. Autor se po řadu let zabýval dějinami a památkami měst a obcí okresu Strakonice, sbíral mate-

riály o nich, zaznamenával a fotografoval zajímavé objekty světské i církevní. Provázela jej přitom myšlenka, že by mohl připravit písemný přehled všech měst a obcí i s jejich částmi v našem regionu. K realizaci dlouhodobé přípravy knihy došlo až v r. 2010, kdy za pochopení a pomoci Svazku měst a obcí okresu Strakonice vyšlo první vydání Encyklopedie měst a obcí okresu Strakonice. O tři roky později vyšlo druhé doplněné vydání této knihy. Čas ubíhá, dochází k různým aktualizacím, obce, které neměly své znaky, dnes je většinou již mají, a tak se autor rozhodl, že ještě uskuteční třetí aktualizované vydání. Povzbuzením k tomu bylo i uznání řady lidí, kterým se kniha dostala do rukou.

Nová publikace je doplněna o další fakta a zajímavosti, jako např. o méně známou malbu kola štěstěny ve strakonickém hradu na stěně komnaty starého hradního paláce z doby kolem r. 1310, v Bavorově o před lety vzniklé muzeum Malé světy s expozicí domečků pro pa-

nenky, modelů a jiných miniatur, které sesbírala za více než 40 let paní Gill Bomber z Anglie, žijící přes letní období tady na jihu Čech. U obce Rovná o doplnění nových archeologických objevů. Dá se říct, že v každém městě a obci došlo k doplnění či zpřesnění informací.

Kniha na kvalitním křídovém papíře je doplněna bohatou barevnou fotodokumentací. Protože třetí vydání této Encyklopedie bylo během, pár týdnů rozprodáno, připravuje autor její dotisk na jaře 2021. I v něm bude přidáno něco nového. U Záborky je uvedena zmínka o udělení čestného občanství obce jejímu významnému rodáku Adolphu J. Sabatovi, kongresmanu USA, který pomohl vzniku Československa.

Text a foto Jitka Říhová

Záborky od čísla k číslu aneb vesnička má středisková

Zátiší s knihou o Záborky.

V poslední době se v mnoha obcích stalo módou pořizovat fotoknihy. Viděla jsem jich už několik. I v naší obci se tento plán zrodil v hlavách dvou našich spoluobčanek. Nápad dotáhly do vítězného konce, i když to rozhodně nebylo jednoduché, ale kniha o Záborky je na světě!

Jako každé miminko, i toto „knížní“ se rodilo v porodních bolestech, vznikalo rok a

půl. Že to byla doslova mravenčí práce, focení domů, shánění materiálů, fotografií, popisků k nim, jednání s lidmi, získání jejich souhlasu s uveřejněním, to si asi málokdo dovede představit. Ne všude se autorky setkaly s pochopením, naštěstí takových případů bylo málo. Většina lidí se nemohla dočkat, až bude kniha hotová. Následovala náročná kompletace po jednotlivých stránkách, úprava fotografií, textů, mnoho oprav a jednání s tiskárnou.

Stálo to za to, kniha je krásná, opravdu se povedla a jejím autorkám Marii Kůrkové a Janě Říhové patří obrovský dík. Obětovaly spoustu svého volného času a hlavně vložily do tohoto díla i kus svého srdíčka. Vzniklo něco jako obecní stříbro. V knize najdete staré i nové fotografie, letecké snímky, malované obrázky z obecní kroniky, kterou dlouhá léta tvořil Jarda Vorba, i obrázky p. Blažka.

Pokud máte někdo odjinud vztah k naší „vesničce střediskové“, nejste jejími občany, ale máte tu příbuzné,

známé, nebo jste dokonce zábořskými rodáky, jistě by vás tato kniha zaujala. Nemluvím o Záborkách, jistě ji bude chtít mít doma každý. Je k dostání na Obecním úřadě v Záborky (tel: 383494333) za cenu 300 Kč.

Text a foto Jaroslava Vodičková

Platinová svatba v Záborky

Sedm desítek let společného života v manželství – to je vzácný okamžik. Ne nadarmo nese toto výročí název jednoho z nejcennějších drahých kovů. Právě toto výročí svatby oslavili 23. 9. manželé Linhartovi ze Záborky.

Je to neuvěřitelných sedmdesát let, kdy měli tehdy dvaadvacetiletý Bohumil a dvacetiletá Růženka

svatbu v zábořském kostele. Od té doby jsou stále spolu. To se povede málokomu. Život manželů Linhartových nebyl jistě jen procházkou růžovou alejí. Prožili spolu krásné i zlé chvíle, šťastná i ta méně šťastná období, tak jak je život přinášel. Ta jedna z nejhorších chvílí byla před rokem, kdy přišel o život při autonehodě jejich dvacetiletý pravnuček.

Paní starostka Ludmila Brožová spolu se členem zastupitelstva Michalem Říškým přišli manželům Linhartovým popřát k jejich krásnému výročí s kyticí a dárky. Bylo velice příjemné strávit s oslavenci pár chvil a zavzpomínat s nimi. Výřečný pan Bohumil vzpomínal na to, co bylo, a usměvavá paní Růženka chvílemi svého manžela „krotila“, aby neprozradil příliš. Bylo na nich vidět, že u nich doma vládne pohoda, spokojenost, láska a tolerance, že si jeden druhého váží. S humorem sobě vlastním pan Bohumil říkal, že se musí vzájemně doplňovat, protože manželka špatně vidí a on zase špatně slyší. Přesto sledují dění v obci, nechybí při žádných volbách, chodíme za nimi s přenosnou urnou. Ještě

nedávno jezdil pan Bohumil autem, stará se o králíky, zahrádku, paní Růženka o květiny.

Do dalších let jim přejeme hlavně zdraví a ještě mnoho společných šťastných a láskyplných chvil.

Text a foto Jaroslava Vodičková

Zimní pranostiky

Zábořská lípa v zimním hávu.

Vážený spoluobčané, v minulém čísle našeho Zpravodaje jsem vás tak trochu lákala k procházkám do krásné přírody kolem naší obce. Zmínila jsem i to, že je dobře, že nás ten koronavirus postihl na jaře, kdy se příroda probouzí. No a vidíte, máme ho tu znovu, ve druhé vlně, i když se příroda pomalu ukládá k zimnímu spánku. Kdo by si pomyslel, že tento děsivý malý virus se dostane z dalekého čínského Wu-chanu i k nám, do naší malé obce. Budeme se muset naučit s ním žít. Někdo bere toto onemocnění na lehkou váhu, někdo už má za sebou ale i těžký průběh této nemoci, mnozí se s ní setkali v rodině, škole, na pracovišti. Všichni bychom měli mít z této nemoci veliký respekt a nepodceňovat všechna vládní opatření. Nic se nekoná, nikam nemůžeme, není ani o čem psát.

Pozvu vás tedy opět do přírody, tentokrát zimní, a napiši vám alespoň pár zimních pranostik. Omlouvám se, že

beru jako zdroj informací internet, ale je to určené hlavně pro ty, co ho nemají.

V přírodě najdeme i v zimě mnoho zajímavého k vidění. Když se řekne zimní příroda, co se vám vybaví? Snad každého asi napadne sníh, led, mráz. Myslíte si, že v zimě není v přírodě co vidět, čeho si všimnout, co pozorovat? Není to pravda. Kolik můžete zahlédnout živočichů, kolik srnek můžete vyplašit v lese, zaslechnete i zpěv ptáků, kolik stop různých tvarů a velikostí můžete vidět ve sněhu. Taková je zimní příroda. Tajemná a nabitá zvláštní typickou zimní energií. A kdo jen trochu chce, pak tuto energii vděčně přijímá.

Slovo pranostika vychází z řeckého „prognósis“ a znamená předpověď. Je to drobný útvar lidové slovesnosti, předpověď týkající se určitých dnů či období, zvláště ve vztahu k počasí nebo zemědělství. Vybrala jsem pranostiky týkající se zimního období. Některé známe všichni, jiné, ty méně známé, jsem slyšela poprvé:

- Svatý Martin přijíždí na bílém koni.
- Čím chladnější zima, tím teplejší léto.
- Holomrazy - úrody vrazi.
- Jak vysoko v zimě leží sníh, tak vysoko tráva poroste.
- Jsou-li dlouho šišky na stromě, zima stálá nebude.
- Není-li v zimě sněhu, nebude v létě hub.
- Pod sněhem chléb, pod deštěm hlad.
- Zima měkká a deštivá nemoci jen rozsvívá.
- Zima, kterou konec roku nese, dlouho s námi ještě třese.
- Lucie noci upije, Nový rok přidá krok, na Tři krále o hodinu dále.
- O svaté Barboře ležívá sníh na dvoře.
- Když Kateřina po ledě chodívá, Eva potom blátem oplývá.
- Lepší Vánoce třesuté, než tekuté.
- Teplý leden – k nouzi krok jen jeden.
- Jestli únor honí mraky, staví březem sněhuláky.
- Ryje-li krtek v lednu, končí zima v květnu.

Přeji vám všem hlavně pevné zdraví s nadějí, že tento divný stav, který letos prožíváme již podruhé, nebude už dlouho trvat.

Text a foto Jaroslava Vodičková

Víte, že? – aneb Vánoce bez hranic

Jaké by to byly Vánoce bez smaženého kapra a bramborového salátu, bez vanilkových rohlíčků či perníčků, bez koled a melodie Tiché noci, bez ozdobeného stromčku a pod ním zabalenými dárky od Ježíška? V různých koutech světa se však Vánoce slaví úplně jinak. Jak se slaví ve světě? I přes omezené cestování, pojďme se projít zajímavými tradicemi, zvyky a typickými vánočními pokrmy v cizích zemích:

Francie

Stejně jako u nás naděluje dárky Ježíšek, ve Francii je to Père Noël neboli Otec Vánoc. 24. prosince před večerí nachystají francouzské děti svoje vyčištěné boty ke krbu, aby jim je Père Noël naplnil dárky. Mezi tradiční francouzské vánoční pokrmy patří pečený krocan s kaštanovou nádivkou či lanýžovou pastou, ústřice, husí játra a dezert v podobě vánočního polena. Někde se servírují také oblíbení šneci či žabí stehýnka. 25. prosinec probíhá ve Francii ve znamení dobrých skutků - dobrosrdeční Francouzi hostí bezdomovce, sirotky nebo chudé. Nedílnou součástí francouzské vánoční výzdoby jsou podobně jako u nás betlémy.

Španělsko

Tío de Nadal

Španělé slaví Vánoce opravdu ve velkém. Jde o katolickou zemi, takže je zde dodržováno velké množství různých zvyků. 24. prosince se podává pozdní večeře s nejrůznějšími pokrmy, které se liší dle regionů. Jde např. o ovčí a kozí speciality, pečeného krocana, ryby či mořské plody a sa-

mozřejmě sladkosti (dorty, kandované ovoce, sladké pečivo). Po večerí (někde však až 25. prosince) se rozdávají vánoční dárky. Zajímavé je, že v jednotlivých regionech naděluje dárky někdo jiný. Např. v Katalánsku je to Tió

de Nadal neboli Caga Tió - poleno, na které se začátkem prosince namaluje obličej a nasadí čepice. Až do Vánoc ho děti krmí a starají se o něj. Pokud to dělají dobře, dostanou mnoho dárků. Po dárkách následuje návštěva půlnoční mše. Tím však oslavy Vánoc ve Španělsku nekončí. Lidé chodí až do rána ulicemi, radují se, hrají na různé hudební nástroje a zpívají. Na Tři krále se navíc rozdávají další dárky.

Německo

Oslavy Vánoc probíhají v Německu podobně jako u nás. Začínají již první adventní neděli, kdy německé domácnosti ozdobí adventní věnce se svíčkami. Slaví se zde také sv. Mikuláš, který dětem nadělí drobné dárečky, pokud byly hodné, v opačném případě je obdaruje uhlím. Nedílnou součástí Vánoc je ozdobený vánoční stromček, který se v ně-

meckých domácnostech objevuje již od středověku. Místo betlému v Německu staví vánoční pyramidy, které jsou ze dřeva a také jsou v nich postavičky jako v českém betlému. Ve spodním patře jsou svíčky. Teplo, které od nich stoupá vzhůru, otáčí velkou vrtuli v horní části betlému. Na Štědrý den nosí dárky tzv. Weihnachtsmann se zrzavými vlasy a vousy a zpívají se vánoční koledy (např. O Tannenbaum či Stille Nacht). K Vánocům v Německu neodmyslitelně patří také vánoční trhy s pestrou nabídkou dárků a vánočních laskomin.

Itálie

Nejdůležitějším okamžikem italských Vánoc, jako silně katolické země, je papežovo požehnání Urbi et orbi, které probíhá na Boží hod. V tento den, 25. prosince, se připravuje slavnostní tabule obsahující obvykle pečené jehně, kuře nebo

krocana. Tradiční vánoční sladkostí je v Itálii tzv. panettone - sladký chléb. 24. prosinec tráví Italové návštěvami rodiny a přátel a rozdáváním drobných dárků. Opravdová nadílka dárků přichází však až 6. ledna, kdy komínem přiletí čarodějnice Befana a hodným dětem rozdá dárečky, zatímco těm zlobivým uhlí. Nedílnou součástí italských Vánoc je betlém, který lidem přibližuje příběh o

zrození Ježíše. Betlém v době Vánoc zdobí téměř každou italskou domácnost.

Austrálie

Slunce a teplo - to jsou Vánoce v Austrálii. S tím souvisí i fakt, že sváteční večere se často odehrává přímo na mořské pláži. K jídlu se podávají studené obložené mísy, ovocné a zeleninové saláty a osvěžující nápoje. Ale nic nebrání těm, kteří chtějí dodržovat klasické vánoční tradice, aby povečeřeli krocana s kaštanovou nádivkou.

Finsko

Vánoční oslavy ve Finsku naplno propukají 24. prosince v poledne. K adventním tradicím ve skandinávských zemích patří podvečerní rodinné bohoslužby, návštěvy hřbitova a zapálení svíčky zemřelým příbuzným. A kromě zpívání koled a hraní her také společná

návštěva sauny. Tradičním štedrovečerním jídlom je ryba, která se podává například s obloženou mísou, šunkou s hořčicí, slanečky, domácím sýrem či houbovým salátem. Po večeři zazvoní zvoneček a dárky rozdává Joulupukki, kterému vydatně pomáhají pidimužáci. Říká se, že když nějaké děti hodně zlobí, pidimužáci je odnesou do svého ledového království.

USA

Ve Spojených státech se na Vánoce sejde rodina u společné večeře, která obvykle sestává z nadívané krůty, bramborové kaše, vařené kukuřice, sladkých brambor a brusinkového kompotu. Poté následuje návštěva půlnoční mše. Před spaním nachystají americké děti pro Santa Clause sušenky a sklenici mléka. Nejdůležitějším dnem

celých Vánoc je poté 25. prosinec, který začíná rozbalováním dárků, jež Santa Claus přivezl v noci na saních se sobím spřežením. Dárky vyrábějí Santovi pomocníci - skřítki. Zbytek dne probíhá ve znamení návštěv příbuzných a známých. Pro Vánoce v USA je typická velkolepá vánoční výzdoba. Zdobí se nejenom vánoční stromky, ale také celé domy a zahrady, aby je Santa nepřehlédl při nadělování dárků.

Afrika

Tři králové, půlnoční mše a modlitby v kostelech 24. a 25. prosince, ale také umělé vánoční stromečky, girlandy a obří figurky Santa Clause, to vše dnes patří k Vánocům v Africe. V mnoha zemích západní Afriky se konají maškarní průvody. V Rovnickové Guineji, která je převážně křesťanská, začínají svátky v polovině prosince křty a svatým přijímáním. Stejně

jako malí Španělé toužebně čekají děti v této bývalé španělské kolonii na 6. leden, až budou moci otevřít dárky rozdáváné na radnici Třemi králi. Na sousedním souostroví Svätý Tomáš a Princův ostrov připravují obyvatelé každé vesnice lidský betlém, podobně jako v Portugalsku.

Ať už slavíme Vánoce kdekoli v naší planetě, měly by být bez návštěv z povinnosti, dárků bez radosti a přání bez upřímnosti. I když ty letošní Vánoce budou možná trochu jiné - užijte si je prostě po svém - možná méně uspěchané, možná méně bohaté, a možná právě více upřímné.

Text Jitka Říhová, zdroj: novinky.cz

Dějiny cukroví

Neumíte si Vánoce představit bez perníčků, lineckého a vanilkových rohlíčků? Každá rodina má své oblíbené a někdy i tajné recepty, provoněná je ale snad každá domácnost - některá hospodyňka peče tradičních 7 druhů, rekordmanky třeba i třicet. Možná Vás překvapí, že cukroví, které máme dnes neodmyslitelně spojené s Vánoci, nemá dlouhou tradici. Ještě v 19. století se místo rohlíčků mlsaly třeba oplatky slazené medem. Rozmanité druhy cukroví, které rádi jíme dnes, jsou typické až pro 20. století.

Již dávno předtím, než začali křesťané slavit narození Spasitele, vítali pohani obřadními rituály zimní slunovrat, překvapivě až sem sahají některé kořeny tradice pečení vánočního cukroví - např. kulatý tvar pečiva odkazuje na tvar slunce. Jiné vykrajované tvary z těsta zase odkazují k podobě rituálních zvířat. Původ této symboliky spočívá v pradávě víře, že darovaná figurka zvířete přenesla na obdarovaného člověka jeho sílu a vlastnosti. Vykrajované

symbolické tvary se také zavěšovaly na domy nebo na stromy v zahradách, aby odehnaly zlé síly.

Více než sladkostí si naši předci vážili chleba pečeného na Vánoce. Podle toho, jak se povedl, mělo se dařit i rok následující. Pokud se připálil nebo se při pečení roztrhl, nevěstilo to nic dobrého. Do vánočního chleba se zapékal hrášek, mandle nebo drobný peníz. Kdo je při rozkrojení našel, měl se dočkat v příštím roce hodně peněz. Tyto pověry se postupně přenesly i na vánočku. První zmínky o pečení vánoček však sahají až do 16. století. Dříve se pekla i nezapletená a říkalo se jí húsce. Receptura vycházela z bílého obřadního chleba, oválný tvar vánočky má připomínat dítě v povijanu. Až ke konci 19. století se na českých stolech objevil také jablkový závin, bez něhož si dnes některé rodiny Vánoce neumí představit. Jiné sladké pochutiny však z dnešních svátečních stolů už povětšinou zmizely. Mezi tradiční patřily pečené oplatky, které se před po jídáním polévaly medem. V některých místech se na svátky dělaly lívance, oblíbené byly také švestkové knedlíky. Jako zákusek se na Štědrý večer vařila muzika - směs sušeného ovoce, strouhaného perníku a ořechů. Nejrozšířenějším tradičním druhem cukroví, který si ostatně všichni na první pohled okamžitě spojí právě s Vánoci, jsou perníčky. První perníkáři přišli do Čech už ve 14. století z Itálie. Pečivo získalo své jméno od pepře - právě ten se v těch časech zadělával do perníku vedle dalších druhů koření a bylinek - a sladilo se medem. Přesný výčet surovin se ale lišil recept od receptu, každá rodina měla svůj vlastní, který si přísně střežila. Místo dnešního vykrajování se těsto vlačovalo do dřevěných formiček různých tvarů.

U nás je pečení perníčků a jejich požívání nejoblíbenější tradicí!

Vánoční tradice se po staletí vyvíjejí a proměňují. S rostoucím blahobytem minulého století se začaly objevovat exotické říčky, pistácie, peklo se cukroví z fazolí, brambor nebo polenty Dnes mnohdy osvědčené recepty nahrazují zdravé alternativy. Říká se - sto lidí - sto chutí. Přesto česká klasika je vlastně unikátním kulturním dědictvím.

Tak sladké a veselé!

Text Jitka Říhová, podklady lidovky.cz

Obnova veřejného prostranství – u garáží a bytovky č. p. 93

V průběhu října a listopadu byla provedena oprava přístupového chodníku k č. p. 93, současně byla zpevněna parkovací místa u garáží a opraveno přístupové schodiště a odstavná plocha, která byla rozkopána na jaře tohoto roku v souvislosti s havárií vodovodu. Na tuto úpravu nám přispěl Jihočeský kraj z Programu obnovy venkova částkou 230 000,- a ostatní náklady 530 000,- hradila obec ze svého rozpočtu.

Text a foto Jitka Říhová

Kronika obce Záboří

Kronikáře jsem si vždycky představovala jako starého bělovlasého pána s plnovousem, kterak krasopisně sepisuje do velké knihy po večerech údaje o počasí, úrodě, sousedských sporech, hádkách v hospodě, o svatbách i stavbách. To jsem ještě netušila, že sama budu sbírat podklady, shánět informace, běhat po akcích a fotografovat, hledat na facebooku a v novinách vše, co se týká obce, ve které žiju 26 let.

Naivní představa i přes mé první, snad ne většinou zasloužené šediny, vzala za své a změnila se na týdny strávené u počítače při třídění fotek, pročitání mých poznámek, statistik, ročenek, při sestavování příloh i vlastního obsahu kroniky, především pak s rozhodováním, zda je v souladu s GDPR a dalšími předpisy a zákony. Současné členění na kapitoly vyhovuje jistě požadavkům moderní doby, jen pochybuji, že bude vypovídat o tom, jaký život na vesnici je – tedy z pohledu budoucnosti - byl, když nemohu zmínit, komu se narodily děti, kdo oslavil svatbu či narozeniny, kdo se popral v hospodě nebo naštvál souseda...

Kronika musí mít řád, je dána zákonem. Snažím se ale najít vždy kompromis, doplnit text zajímavými fotografiemi a naskenovanými přílohami, přinést autentické rozhovory, vzpomínky, ale na druhou stranu zcela respektuji, že nikdo není zvědavý na osobní názor kronikáře, zda se něco líbilo, nelíbilo. I přes to mám práci kronikáře ráda a veškeré to pátrání a studování mě baví. Potěší mě, když se kdokoliv zeptá na něco zajímavého, upozorní mě na skutečnosti, které jsem netušila nebo mi pošle zajímavý odkaz o Záboří, třeba i z druhého konce republiky.

Každý rok si беру poučení z toho předešlého, v elektronické podobě vedu kroniku již třetím rokem. Vyhovuje mi systematickostí i možností průběžných změn. Když

jsm kroniku psala ručně, nešlo nic vrátit, dopsat a přepsat. I přesto sebe sama něčím pokaždé překvapím. Jednou nemám ani jednu fotku ze zimy, na druhý rok jen ty se sněhem. Naštěstí mám skvělé spolupracovníky, pomocníky a podporovatele - dovolím si závěrem jmenovat ty, kteří mi pomáhali – sepsali články, poskytli mnohé informace, krásné fotografie či další důležité podklady: Květuše Krejčová, Jaroslava Vodičková, Věra Češková, Olga Mertová, Martina Petrášková, Josef Vydra, Hana Šourková, Veronika Škodová, Mgr. Michal Gutwirth a kolektiv ZŠ a MŠ Záboří, Jaroslav Vorba, P. Rudolf Hušek, Lukáš Filipčík, Petr Sotona, Pavel Marek, Blanka Potůčková a v neposledním paní starostka Mgr. Ludmila Brožová. Upřímně si vážím pomoci a vstřícnosti každého z nich, všem patří můj velký dík. Samozřejmě zcela výjimečné poděkování patří celé mojí rodině - za pomoc, podporu a pochopení.

Obecní kroniky v moderní digitální podobě.

Kronika za rok 2019 obsahuje 187 stran shrnutí událostí ve světě, v ČR, v našem kraji a především v naší obci. Podařilo se mnoho akcí, společenských, sportovních či spolkových, obec zajistila dotace, opravy i investice. Bylo opravdu o čem psát. Ta letošní kronika bude jiná - bude koronavirová. Jak psala v úvodu paní starostka, nepodařilo se mnoho plánů, spousta nadšení a energie přišla vniveč. Na druhou stranu vše zlé je pro něco dobré a snad nám dá čas s odstupem tuto zvláštní dobu tak vnímat. Jistě i do kroniky 2020 budu ráda za jakýkoliv příspěvek, fotografie či zajímavé dokumenty.

Kroniky z let 1918 až 1985 a z let 1986 až 1998 jsou naskenované k dispozici v archivu na webové adrese: <https://digi.ceskearchivy.cz/Kroniky-SOKA-Strakonice-Kroniky-obecni-Z>.

V případě zájmu je ručně psaná kronika z let 1999 až 2016 a kroniky tištěné z roku 2017, 2018 a 2019 k nahlédnutí na obecním úřadu. Bohužel, v případě zájmu není možné si je zapůjčit s ohledem na možná poškození či ztrátu, ale lze si dělat výpisky či foto např. na mobil. Domluva je možná s paní Potůčkovou nebo přímo se mnou. Jistě Vám rády pomůžeme vyhledat vše potřebné

(např. do diplomové práce). Kronika samozřejmě není rodokmen či přehled osídlení jednotlivých statků a domů, ani neposkytuje údaje o soukromých aktivitách, v tom případě se musíte obracet na matriky či právě oblastní archivy.

*Text a foto Jitka Říhová, kronikářka,
email: rihousci@seznam.cz*

Grilování prasat a malé pivní slavnosti v Záboří pod lípou

Ten den se opravdu povedl, a to za pomoci hromady lidí - se stavbou stanů, přípravou zázemí a celkovou organizací souboje v grilování. Bylo toho moc!!

V pátek jsme se sešli pod lípou s kamarády. Ti nám pomohli vše postavit a vymyslet, jak vše vlastně bude nejlepší pro obsluhu, přehled i soutěž. V sobotu ráno jsme se na místě všichni sešli znovu a finišovali s posledními přípravami. Již dopoledne pod lípu přijížděli první soutěžní týmy z Bratronic, Čechelovic, Lažánek a samozřejmě ze Záboří a už se zapalovaly grily. Vše bylo na svém místě a my už jenom čekali na příchod hostů.

Během hodiny zde bylo skoro plno a zahájila se degustace masa i piva. Děti si hrály v dětském koutku, skákaly na hradech, mohly si i něco nechat namalovat na obličej, pak se vyfotit a na památku si fotečku odnést s sebou. Především dámy si zde procházely prodejní stánky a popíjely výborné míchané nápoje od Verunky Škodů. Ve stáncích bylo možné zakoupit náramky, náušnice, domácí polštáře, levandulové pytlíčky, koupelovou sůl a mýdla, ale třeba i zcela tematicky dřevěná prkénka ve tvaru prasátka či pokladničky – jak jinak než prasátka

Pánové pro změnu ochutnávali pivečko z mnoha druhů od pivovarů Hulvát, Čížová, Strakonice, Hubertus.

V 15:00 hod představila taneční skupina RM dance Strakonice své vystoupení, které bylo opravdu pěkné, samozřejmě bylo krásné i taneční vystoupení následující v 16:00 od skupiny Rozálie, také ze Strakonice.

Během dne hrály harmoniky pro starší obecní zastupitelstvo a přestávky zpříjemnil všem DJ z Čechelovic.

Před večerem prasátka pomalu z rožňů mizela, to už kapela Avengers začala vybalovat aparaturu, první tóny známých melodií účastníky zvedly z lavic na parket.

Prasátka jsou fuč a my museli vyhlásit vítěze, ukončili jsme veřejné hlasování, připravili ceny a šli oceňovat. Na 4. místě se umístil tým z Lažánek, který si jako cenu útěchy odnesl kachnu, 3. místo patřilo týmu z Bratronic, který vyhrál husu, 2. místo obsadilo Záboří, které jistě potěšilo malé selátko. A konečně na 1. místě stanuli Čechelovičtí s výhrou 100 kg prasete. Ještě jednou všem gratulujeme. Večer proběhla ještě jedna soutěž - pivní štafeta, které se zúčastnilo 7 týmů.

Závěrem bych chtěla všem moc poděkovat - i těm, kteří nám přišli v neděli pomoci uklízet, a týmu z Bratronic za super taneční vystoupení „Ptačí tanec“.

Děkujeme a za rok Ahoouj.

Klára Končelová, Zábořská hospůdka

Lidé z naší obce – Jana Adámková - finalistka projektu „Ženy regionu“

Byla bych moc ráda, kdyby se mi podařilo do každého dalšího zpravodaje získat rozhovor se zajímavými lidmi, které potkáváte v Záboří třeba každý den. První rozhovory jsme ve Zpravodaji přinesli na jaře ohledně švadlenek roušek. Při zvláštní příležitosti máme příběh další, byť se stejnou hrdinkou!

Neziskový celonárodní projekt Žena regionu v tomto roce pokračoval již jedenáctým ročníkem. Cílem ankety, která se koná pod záštitou Senátu PČR a Asociace krajů ČR, je ocenit úsilí a obětavost neobyčejných žen.

Takových žen můžeme mít ve svém okolí mnoho, jen často nedávají svou unikátnost na odív. Nejedná se přitom o osobnosti známé ze světa šoubyznysu nebo ekonomické štitky, ale ty, které svůj volný čas a práci nezištně dávají druhým. Každý rok se díky Ženě regionu vyzdvihují touto akcí příběhy „vlastně jinak obyčejných“ žen, které obětavě pomáhají nemocným, dětem, seniorům, provozují zvířecí útulky, přispívají ke zlepšení a rozvoji svého regionu, podílejí se na veřejném životě a svým aktivním přístupem motivují a obohacují své okolí. Někdy jde doslova o hrdinské činy – jako je záchrana lid-

ského života. Právě za něj si nominaci právem zasloužila paní Jana Adámková od nás, ze Záboří.

Ocenění převzaly finalistky 7. 9. 2020 na Krajském úřadě v Českých Budějovicích.

Když jsme s Janinou spolu probíraly malý rozhovor na toto téma, chápala jsem, že vzpomínky na hrozné okamžiky nejsou příjemné, a moc si vážím toho, že je ochotná otevřeně o záchraně dítěte mluvit, i když se slzičkami na krajíčku.

Co se vlastně stalo?

„Začátkem června jsem jela z nákupu z Horažďovic, ve Slivonicích v ostré zatáčce jsem zahlédla koutkem oka na zemi u silnice dívku a intuitivně jsem si uvědomila, že něco není v pořádku. Zacouvala jsem rychle zpět – malá slečna se ošklivě vybourala na kole, byla těžce zraněná, v ohrožení života. Automaticky jsem prostě pomohla. Měla jsem pocit, že mi umírá v náručí. Zastavil ještě jeden pán v autě, snažila jsem se ho později vypátrat, ale nepodařilo se mi to – byl to fantastický člověk a moc pomohl. Také pár místních asistovalo při navigaci sanitky, ale dost lidí prostě mělo jen divadlo – to je na tom nejhorší...“

Víš, kdo tě nominoval do ankety?

„Nevím, myslela jsem, že rodiče té malé slečny, ale prý ne. Ocenění Žena regionu bylo milé, ale pro mě bylo největší ocenění, když za mnou přijela Verunka živá, to jsem obrečela.“

Vím z vlastní zkušenosti, že hrdinové, kteří mají plnou pusu odvahy, u nehody většinou zvrací do příkopu a ten, kdo se hroučí z kapky krve, najednou jede jako automat a funguje. Ale kromě odvahy to chce znalosti?

„I díky této zkušenosti jsem absolvovala zdravotnický kurz první pomoci Červeného kříže, mám na čtyři roky mezinárodní průkaz pomoci v podobných situacích.“

Jani, ty jsi prostě výjimečná - tak nějak vyčuhuješ, nejen výškou. Šila jsi roušky, jezdíš a podporuješ v Makově záchranou stanicí živočichů, pořádáš sbírky pro dětský domov ve Zvíkovském Podhradí...

Já vyčuhuju furt. Nejsem výjimečná, to jsou všechno věci naprosto obyčejné a udělal by je každý. Věřím v to a v řetězovou reakci. Že já něčím potěším někoho a ten ně-

čím dalšího a je na světě hned líp. Snažím se pomoci, když můžu, a neuškodit, když pomoci nemůžu. To je celé a není to nic extra.

Jani, děkuji za rozhovor a doufám, že názor „To by udělal každý“ - díky tobě „každý“ zvaží.

Jitka Říhová

Nové auto SDH Záboří

Díky dotačnímu programu Jihočeského kraje s názvem Investiční dotace pro jednotky SDH (dotace ve výši 300 000,-) a dotačnímu programu Ministerstva vnitra – Generálního ředitelství Hasičského záchranného sboru (dotace ve výši 450 000,-) mohla obec, s doplatkem z vlastního rozpočtu (490 596,-), zakoupit pro místní SDH nový dopravní automobil Ford Transit s bohatou výbavou.

Jeho největší výhodou oproti naší již dosluhující Avii je, že se v něm může bezpečně přepravovat až 8 lidí plus řidič, takže bude moci být často používán i pro běžný provoz a ne pouze při požárech, kterých, jak doufáme, bude co nejméně.

Automobil už stojí v garáži SDH a až pomine současná nepříznivá koronavirová situace, konečně se pořádně projede.

Text a foto Jitka Říhová

Koronavirový šotek

Omlouváme se všem čtenářům za „popletené“ autorky článků v minulém čísle. Díky přeposílání a komunikaci na dálku se nám popisky pomíchaly.

Samozřejmě články Úvodní slova a Krádeže váziček a květin ze hřbitova připravila paní starostka. Prostě zařadoval koronavirový šotek.

Děkujeme za pochopení.

Redakce

Aktuality ze školních škamen

Vážení čtenáři, kalendářní rok 2020 se pomalu blíží ke konci. A loni touto dobou určitě nikoho ani ve snu nenapadlo, co všechno se za 12 měsíců odehraje. Covid-19 naprosto změnil prakticky celou společnost, školství nevyjímaje. Ze dne na den najednou seděli učitelé

ne před školními lavicemi, ale museli vzdělávat své žáky prostřednictvím počítačů. Když už se zdálo, že se vše pomalu vrací k normálu, epidemie opět školy uzavřela a vrátila žáky před monitory PC, tabletů a telefonů. Tímto bych chtěl poděkovat rodičům i učitelům, za vzájemnou spolupráci, bez které by online výuka nebyla možná.

I přes všechny peripetie je ale školní rok 2020/2021 již téměř ve své polovině. V současné době navštěvuje základní školu 95 žáků, MŠ 26 dětí. V učitelském sboru došlo k několika změnám. Svě děti po několika desetiletích opustila p. uč. Dana Stejskalová, která odešla do důchodu. Jménem svým, všech kolegů ale určitě i rodičů a žáků, bych jí alespoň takto srdečně poděkoval za vše, co pro zábořskou školu během svého dlouholetého působení vykonala. I vlivem nastalé situace jsme se s ní ještě ani pořádně nerozloučili, ale částečně také proto, že věříme, že za svou pedagogickou kariérou ještě nezabouchla dveře úplně.

Nováčky pedagogického sboru jsou p. uč. Veronika Rychtářová a Marie Drobníková, ve školní družině působí p. vych. Alena Klímová. Funkci školní asistentky zastává p. Miroslava Palečková.

Rád bych Vás seznámil také s několika novinkami, neboť i v době, kdy nevíme, co bude zítra, se snažíme naši školu i nadále vylepšovat. Asi největší novinkou je zavedení zkušebního provozu elektronických žákovských knížek, které by měly nejen při distanční výuce zefektivnit komunikaci mezi učiteli, žáky a jejich zákonnými zástupci. Pokud se osvědčí, měly by nahradit žákovské knížky klasické, papírové. I nadále se snažíme modernizovat výpočetní techniku, zažádali jsme proto o dotaci na vybavení PC učebny novými počítači, součástí této dotace je i keramická pec, která by umožnila našim žákům vypalovat keramické výrobky přímo ve škole. Rádi bychom i postupně pokračovali ve výměně starého nábytku za novější.

Na závěr bych Vám všem chtěl popřát hlavně hodně zdraví do nového roku 2021!

MG

Jak se (ne)stát televizní hvězdou

Možná nejedem z Vás se párkrát v životě zasní a zatoužil po tom, aby stál někdy na druhé straně obrazovky a třeba se stal i „TV star“, samozřejmě nejlépe tou hollywoodskou. Já popravdě po ničem podobném nikdy neprahnul. Ale mnoho nechybělo a v televizi jsem

málem vystupoval. Je to tedy již 35 let, ale dobře si pamatuji, když nás při výročí 750 let první zmínky o Blatné natáčela na žakovském fotbalovém tréninku televize. Při premiéře tohoto pořadu jsem tedy seděl u obrazovky a těšil se, jak se uvidím a pyšně vzepnu svou hrud'. Ale chyba lávky, stříhač „ušmykl“ záběr zrovna v momentě, když jsem se měl na obrazovce objevit já. V tuto chvíli jsem si myslel, že má případná televizní budoucnost definitivně skončila. Nepočítám tedy výukové video, které bylo součástí mé diplomové práce, ale do něj jsem jakožto tvůrce obsadil jen svou pravou ruku. Na větší roli jsem se opravdu necítil.

Jenže letošní rok zčistajasna vše změnil. Ještě ani nezačal školní rok a celý zábořský pedagogický sbor se ocitl ve 14-denní karanténě, kvůli které musel být začátek školního roku odložen. Jelikož jsme patřili mezi první takto postižené školy, začal kolotoč telefonátů z různých novin. Po asi pátém jsem je už přestal počítat, když najednou zatoužila po senzaci i CNN Prima news. ZŠ Záboří v televizi! Možná si vzpomenete, že se škola na televizních obrazovkách objevila již v roce 1965 ve filmu Bílá paní a někteří z Vás se v něm možná i krátce objevili.

Nepozná se někdo z Vás ve filmu Bílá paní?

Při první návštěvě tel. štábu jsem se díky „domácímu vězení“ před kamery opět nedostal. Ústřední postavu reportáže ztvárnila s bravurou paní starostka. Tím jsem myslel, že mě televizní kamery opravdu nemají rády! Ale šeredně jsem se zmylil.

Desátého září jsem se dočkal. CNN Prima news se zřejmě Záboří opravdu zalíbilo, a tak se rozhodla navštívit i opožděný nástup našich žáků. Kterým prvňáčkům se poštěstí, aby jejich první den zaznamenaly televizní kamery. Vrcholem ale bylo, když mně redaktor oznámil, že budeme v živém vysílání. Dost jsem se zděsil, neboť říct kameramanovi, že to natočíme ještě jednou, by asi nebyl dobrý nápad.

Nakonec mé asi dvě minuty slávy rychle uplynuly a dnes už na vše vzpomínám s úsměvem. Nyní už doufám, že pokud se zábořská škola ještě někdy ocitne v televizi, tak už to snad bude při mnohem veselejší příležitosti. A i

mně již toto mediální zvýraznění rozhodně stačilo, status televizní „star“ fakt není nic pro mě.

MG

Co by sis vybrala?

Před pěti lety jsem ukončila svoji čtyřicetiletou pedagogickou dráhu na zdejší Základní škole. Záboří bylo moje jediné pracoviště, na což jsem byla velice pyšná. Práce byla v počátcích dost těžká, vždyť jako začínající učitelka jsem učila ve třech spojených třídách, což se dnes prakticky moc neděje. A protože jsem z takové školy sama vzešla (já jsem se učila ve 4 spojených třídách), nepřipadalo mi to vůbec zvláštní. Postupně se třídy rozpojovaly a opět spojovaly, vše záleželo na počtu dětí. Řadu posledních let před odchodem do důchodu jsem opět učila ve spojených třídách. Byla to práce velice náročná hlavně na každodenní přípravu, vždyť od toho záviselo, jak plynule proběhnou druhý den všechny hodiny. Svoji práci jsem měla opravdu velmi ráda.

A pak už přišel čas, abych se rozloučila. Začala jsem si užívat důchod tak, jak je to na rozlehlé vesnické chalupě obvyklé. Zkrátka samá práce. Uplynul půlrok a tehdejší pan ředitel Špatný mě požádal, jestli bych mohla nastoupit do mateřské školy na krátký záskok. Protože jsem se snažila vždy vyhovět, přikývla jsem. To jsem netušila, že nakonec z toho bude s přestávkami téměř pět let. Ale krásných pět let mezi malými dětmi, když už mi vnučata odrostla. Začátek byl opravdu obtížný, musela jsem se učit za pochodu mnoho nového. Školka je úplně něco jiného než škola.

Mateřská škola je zařízení, o kterém si většina lidí myslí, že si tu děti jen hrají, svačí, chodí na procházky, obědvají a spí. Zkrátka taková zábava pro děti i učitelky. Já musím takto smýšlejícím lidem říci, jak hluboce se mýlí. Zábořská školka je jednotřídní školka, kam chodí děti od 3 až do 7 let. Je to velké věkové rozpětí. Limit na takovou třídu je 24 žáků, ale při výjimce až 28 dětí. A tolik jich tam je většinou opravdu zapsaných. Ráno je tam paní učitelka na první čtyři hodiny sama na všechny školáčky, potom na další hodiny přichází ještě druhá

učitelka. Střídají se vždy po týdnu. Jak jsem byla ráda, že jsem jim tam mohla poslední dva roky pomáhat jako školní asistentka právě při těch ranních a dopoledních činnostech.

Paní učitelka Vokrojová se svými „školkáčky“

Vážení rodiče, milé děti, chtěla bych vám říci, že máte ve školce dvě skvělé paní učitelky. Vedoucí učitelka Martina Řandová i učitelka Lenka Končelová pro školku opravdu žijí. Nesmím zapomenout na provozní pracovníci Věrku Červenou. Bez ní by to ve školce nešlo. Všechny chtějí, aby to bylo místo, kde se děti, rodiče i zaměstnanci cítí dobře. Za ty roky, co jsem zde byla, se úplně změnilo vybavení školky, nábytek, zařízení kuchyně, přibýlo mnoho nových hraček a pomůcek. Sehnat na to vše finanční prostředky není jednoduché.

Každé dítě přichází z domova s různými návyky, zlozvyky, zkrátka rozdílně vychovávané. Ve školce však platí školková pravidla. Všechny děti vědí, co je pravidlo srdíčkové, nožičkové, pusinkové, ručičkové a ouškové. K jejich dodržování jsou neustále vedeny. Cílem je naučit děti řešit problémy, komunikovat mezi sebou, ale i společně s dospělými, naučit se řešit nejrůznější situace správným způsobem. Malé děti jsou aktivní bytosti. Při učení nenásilnou hrou formou získávají slovní zásobu, učí se spolupracovat ve skupině, vlastním prožitkem získávají nové poznatky. Paní učitelky umožňují dětem úspěšně se výtvarně vyjadřovat, rozvíjí u dětí hudební cítění. U dětí se též podporují správné pracovní návyky. Nemohu zapomenout na dodržování hygienických návyků, to provází děti od prvního příchodu do školky.

Učitelky se snaží s dětmi slavit všechny svátky, které v průběhu roku postupně přicházejí. Přípravují se na různá vystoupení pro veřejnost. Během roku přijede do školky řada malých divadelků a dětem se představení vždy líbí. Předškoláci se společně s žáky 1. stupně ZŠ účastní plaveckého výcviku v Horažďovicích. Spolupracují se ZŠ i při jiných aktivitách. Rodiče malých školáčků mají tu výhodu, že nemusí se svými dětmi jezdit na logopedii do Blatné nebo Strakonice, protože ve školce se jim dostává odborného vedení paní učitelkou Lenkou Končelovou. Zdaleka jsem tady nevyjmenovala všechno,

čemu se děti věnují. Kolegyně neustále přicházejí s novými nápady, plánují si další akce. Hezkých činností se ve školce denně odehrává celá řada, ale vždy musí být paní učitelky po celý den ve velkém střehu. Děti jsou zkrátka děti a vždy se může něco stát. Paní učitelka musí mít oči všude.

Děti z mateřské školy při práci.

S dětmi i učitelkami jsem strávila řadu měsíců. Za každých okolností jsem viděla, že jejich zájem je, aby se jim ve školce líbilo. Jako učitelka s dlouholetou praxí v 1. třídě mohu zodpovědně říci, že se kolegyně soustavně a se vši pečlivostí věnují předškolákům, aby byli po všech stránkách dobře připraveni na vstup do 1. třídy.

A nyní už k otázce, která je uvedena v nadpisu mého příspěvku. Jednoho dne mi kolegyně Martina položila otázku: „Kdyby ses měla ještě jednou v životě rozhodnout o svém povolání, zvolila bys učení na 1. stupni nebo v mateřské škole?“ Chvilku jsem váhala, asi by se hodilo říci, že se mi tu líbí a zvolila bych školku. Nějak neurčitě jsem z odpovědi vyklouzla a doma přemýšlela. Na druhý den, když jsme se opět sešly, jsem odpověděla: „Martino, moc se mi tady líbí, ale já bych stejně jako kdysi dávno volila 1. stupeň základní školy. Přestože to bylo ve spojených třídách náročné, tady ve školce je to náročnější.“ A kolegyně Martina na to řekla: „Já jsem si to myslela.“

Vážím si přátelské atmosféry, která tu vládne. Jsem vděčná, že jsem tu s vámi mohla být. Všem přeji pevně zdraví, ať se práce s dětmi daří.

Bývalá školní asistentka Marie Vokrojová

Loučení s MŠ a ZŠ Záboreň

Skončil další školní rok. Ve druhém pololetí poznamenaný koronavirem, náročný pro děti, učitele i rodiče.

V úterý, 30. června se loučili se svou mateřinkou v Záboreň budoucí prvňáčci. Bylo jich dvanáct. Sedm kluků - Dominik, Kryštof, Melichar, Nikolas, Owen, Petr a Hugo. Holčiček bylo pět - Elena, Helena, Emma, Zuzana

a Světlana. Poprvé se tato akce konala na dvoře obecního úřadu pod téměř stoletou lípou. Poprvé také byli záčci mateřinky pasováni na prvňáčky velikou měchačkou a ozdobeni šerpou „Prvňáček 2020“. Paní starostka Ludmila Brožová jim popřála hodně úspěchů ve „velké“ škole, děti dostaly dárečky a občerstvení, ani připítek dětským šampaňským nechyběl. Mnozí se i pochlubili taškou do školy.

Devítka, dnes naposledy!

zalitě sluncem, ale i přesto je důležité se nevzdávat, ale vytrvat a udržet si dobrou náladu, to vám říkám z vlastní zkušenosti“ – konec citátu. Závěrem popřála devátákům mnoho štěstí a úspěchů do dalšího života.

Paní starostku vystřídal se svým projevem ředitel školy Michal Gutwirth. Poděkoval jim za to, jak zvládli situaci s koronavirem, kdy probíhala on-line výuka a bylo to velice náročné jak pro žáky, tak pro učitele. Popřál jim do života hlavně zdraví, štěstí a mnoho úspěchů při dalším vzdělávání. Nezapomněl dodat, že v zábořské škole budou mít vždy dveře otevřené a rád je uvidí.

Milí devátáci, u nás budete vždy vítáni!

Potom si vzala slovo třídní učitelka devátáků, Dagmar Macháčková. Dojemná slova s mnoha vzpomínkami na prožité nezapomenutelné zážitky se svou třídou na

výletech, v Laser aréně, při přípravě různých akcí a projektových dnů. Chválila je, jak byli šikovní, vynalézaví, jak pomáhali prvňáčkům, nad nimiž měli patronát. Ale na druhé straně jak také dokázali ve třídě v krátkém čase „vyrobit“ největší možný nepořádek. Učitel si se svými žáky vytvoří pevný vztah, zvláště když jich má ve třídě pouhých šest. To bylo vidět na obou stranách.

Sbohem devítko!

Závěrem svého emočního projevu popřála všem svým žákům, ať se jim v budoucím životě daří, ať se potkávají jen s milými lidmi, kteří jim vždy podají pomocnou ruku, ať mají stále úsměv na tváři a slunce v duši.

Nebyl to poslední projev, protože následovalo poděkování panu ředitelovi, všem učitelům i provozním zaměstnancům školy a školní jídelny. Toho se ujala jedna z devětáček, Andrejka. Na nikoho nezapomněla, oživila různé hlášky pana ředitele i učitele, připomněla prožité zábavné chvíle ve škole i mimo ni. I když se jí chvílemi trásl hlas dojetím, své poděkování úspěšně dokončila. O slzičky nebyla nouze jak u učitelů, rodičů i samotných devátáků. Následoval připítek, focení, občerstvení.

Devětáčkám to slušelo!

Něco končí a něco nového se začíná, tak už to v životě bývá. Jménem Obecního úřadu v Zábóří přeji všem malým i velkým školákům hlavně báječné prázdniny bez úrazů a jiných kalamit, hodně zdraví, slunečných dnů, prázdninových zážitků a šťastný návrat do škol k dalšímu vzdělávání.

Text Jaroslava Vodičková, foto Šárka Kučerová

Redaktorské vánoční vzpomínání

Vážení čtenáři, také jste si někdy v době vánočních svátků vzpomněli, jak jste tyto svátky klidu a pohody v dětství trávili? Připomněli jste si při pohledu na možná ještě černobílé fotografie, dobu, kdy jste za oknem nechávali dopis určený Ježíškovi se seznamem svých tajných přání a netrpělivě čekali, jestli se Vám alespoň některé z nich splní? V redakci nás napadlo, že bychom se i my s Vámi mohli o tyto, bohužel již poměrně vzdálené zážitky, podělit.

Položili jsme si tři otázky, které se našich prvních Vánoc dotýkají a přiložili i opravdu již poměrně „archivní“ fotografie. Čas letí, ale krásné vzpomínky zůstávají.

Třeba si i vy s námi při otevřených albech připomenete krásné okamžiky, které jste trávili i s těmi blízkými, kteří již bohužel nejsou mezi námi.

Milí redaktori, můžete odpovědět, prosím, na následující 3 otázky:

1. Nejkrásnější vánoční dárek, který si pamatujete dodnes?
2. Nejoblíbenější tradice, kterou dodržujete?
3. Co byste si nejvíc přáli?

Jaroslava Vodičková

1. Medvěd, vlastnoručně ušitý maminkou, z bordového plyše.
2. Vánoční cukroví, nastrojený stromček, kapr s bramborovým salátem.
3. Hlavně zdraví, a aby už byl koronavirus konečně pryč.

Jitka Říhová

1. Dětský modrý telefon s bílým sluchátkem a otočným cinkajícím ciferníkem, možná to byla kasička, už nevím, ale hrála jsem si na sekretářku a nějak mě to nadšení pro telefonování a úřednické vyřizování vydrželo vlastně dodnes!

2. Před večeří (samozřejmě kapr a bramborový salát) zapálíme každý svíčku v kalíšku, po večeři (než jdeme ke stromečku) pak lijeme místo oliva vosk do vody (mezi skořápkové lodičky, které drží spolu) a pak už jen popustíme uzdu fantazii, co ve vosku vidíme a co nás čeká.
3. Úsměv na každý den, pro sebe i pro Vás všechny, je to ten nejkrásnější a nejhodnotnější dárek, který můžete dát i přijmout.

Blanka Potůčková

1. Staré řecké báje a pověsti – četla jsem je několik let pořád dokola.
2. Výroba adventního věnce.
3. Ať hned zmizí čínská chřipka!

Michal Gutwirth

1. Vybrat si jen jeden z dáreků snad ani nejde, ale pamatuji si, že např. v nových kopačkách jsem si jako malý šel i lehnout.
2. Nikdy neodejdeme od štědrovečerní večeře ke stromečku dříve, než zazvoní zvoneček a oznámí příchod Ježíška.
3. Aby se všichni moji nejbližší, ale nejen Ti, i v této nelehké době těšili pevnému zdraví.

Na závěr bychom Vám chtěli popřát poklidné prožití vánočních svátků v rodinném kruhu a hlavně hodně pevného zdraví v roce 2021. Ještě ho asi budeme hodně potřebovat.

Jitka Říhová, MG

Z činnosti TJ ZD Záboří

Na rok 2020 nebude sport v žádném případě vzpomínat v dobrém. A už vůbec ne ten amatérský. Neslábnucí epidemie Covid19 v podstatě znemožnila dohrát naprostou většinu loňských soutěží, a tak všichni věřili, že letošní sezóna, která se rozeběhla v září a říjnu letošního roku, už bude přeci jen probíhat klidněji a s pomocí všemožných opatření budou soutěže, ve kterých nastupují zábořští sportovci, pokračovat. Bohužel se situace vyvinula opět jinak. Stolní tenisté ani hokejisté soutěže vůbec nezahájili, volejbalisté sice ano, ale po jednom kole mužů, resp. dvou kolech žen byly i ty jejich zastaveny. A vyhlídky na jejich dohrání momentálně nejsou příliš optimistické. Mrzí to zvláště u volejbalistek, které do letošního ročníku vletly jako uragán a všech 7 zápasů vyhrály bez ztráty setu.

I neregistrovaní sportovci jsou momentálně značně limitováni, věřím ale, že i této době si čas a chuť na sportování najdou.

Určitě jste zaznamenali, že se v Záboří uskutečnily dvě významné sportovní akce - Rally Pačejov a Český pohár v cyklistice.

F. Honsa v úniku při Českém poháru v Záboří.

V té druhé jmenované se ve startovní listině představil i František Honsa, nadějný cyklista z Nahošína, který navštěvoval zábořskou základní školu a již zde neskrýval svůj obrovský talent. Již loni obsadil 3. místo na mistrovství ČR do 23 let a rozhodně se neztratil ani na silnicích v okolí Záboří. Velkou část závodu strávil v úniku a zasloužil si tím velké uznání. Sice byl nakonec i se svým kolegou dojet, ale i tak obsadil výborné 13. místo s nevelkým odstupem na vítěze. Popřejme mu, ať se mu i nadále v cyklistice daří.

Vinou všech restrikcí se letos neuskutečnila ani valná hromada TJ, doufejme, že se podaří ji zorganizovat na jaře či v létě roku příštího.

Na závěr bych chtěl všem sportovcům poděkovat za reprezentaci TJ ZD Záboří, z.s. a popřát jim do nového roku hlavně hodně zdraví a sportovních úspěchů.

Text MG, foto facebook TopforexLapierre Pro Team

Memoriál Miroslava Petráška, Františka Škody a Miroslava Augustina v tenisu

Letošní memoriál výše zmíněných zábořských tenisových „legend“ proběhl na perfektně upravených tenisových kurtech v Záboří 7. července 2020. V tu chvíli ještě nikdo netušil, že to bude v podstatě jediná sportovní akce pořádána místními sportovci v tomto kalendářním roce.

O tento turnaj je mezi amatérskými tenisty dlouhodobě velký zájem, i tentokrát se ho zúčastnilo 11 dvojic hráčů, kteří dorazili nejen z nedaleké Blatné, Strakonice a Radomyšle, ale dokonce až z Prahy a Teplic. Do lýtých bojů zasáhlo i poměrně dost domácích. Záboří reprezentovali Josef Vydra ml., Milan Švec, Michal Dumský, Martin Říha, Jiří a Josef Slavíkovi. Bohužel nikdo ze Zábořáků se ve velice silné konkurenci do závěrečných bojů neprosadil.

Ve finále proti sobě stanuli Tomáš Hora a Pavel Pronek z Teplic a Milan Maleček s Josefem Piškulou z Prahy. Po krásném souboji plném krásných výměn se nakonec z vítězství radovali teplotní borci.

Celému klání hrálo do not i příjemné počasí a vzorná obsluha stánku s občerstvením v režii Oliny Mertové a Marty Petráškové. Poděkovat se sluší nejen jim, ale též sponzorům, kteří se rovněž na průběhu turnaje podíleli: Martinu Říhovi, Radku Hruškovi, Radku Šimsovi, Milanu Švecovi, Aleši Augustinovi, Josefu Slavíkovi a Strojárnám Strakonice.

Musíme doufat, že následující léto bude již sportovcům přeci jen více přát a umožní uspořádat v Záboří všechny tradiční akce, které jsou v posledních letech hojně navštěvovány.

Josef Slavík, MG, foto Martina Petrášková

Aktuality obce

Jistě jste si již všimli, že po patnácti letech byl starý obecní web nahrazen novým. Původní již nesplňoval některé zákonem dané náležitosti, a proto ho nahradil novým.

Horké novinky týkající se života v Zábouři naleznete již od letošního dubna i na facebooku pod názvem Zprávičky ze Zábouři.

Doufáme, že se Vám oba tyto informační kanály budou líbit a že Vám pomohou získat aktuální informace o dění v obci.

Informace ze zasedání OZ (č. 6 – 9/2020)

- OZ schválilo aktualizovaný Řád veřejného pohřebiště obce Zábouři a Smlouvu o nájmu hrobového místa. Nový řád je ve zkrácené podobě vyvěšen na hřbitovních vratech a v plném znění je k nahlédnutí na OÚ a na webových stránkách obce.
- OZ schválilo finanční dar 2 000,- pro záchrannou stanici živočichů Makov. Tato záchranná stanice pečuje o poraněná divoká zvířata a po uzdravení je vypouští zpět do volné přírody, je-li to možné. Služeb stanice může v případě potřeby využít i naše obec.
- OZ schválilo, jako každoročně, žádost Domova pro seniory Blatná o poskytnutí finančního daru ve výši 5 000,-.
- OZ zamítlo žádost ZKD Sušice o poskytnutí příspěvku 30 000,- z rozpočtu obce na provoz místního obchodu.
- OZ schválilo podání žádosti o dotaci z Programu obnovy venkova Jihočeského kraje v roce 2021 na opravu kanalizační sítě v obci. Stav kanalizace se zhoršuje každým rokem (vzhledem k jejímu stáří se není čemu divit) a na některých místech je již kritický. Je proto nezbytné přistoupit k postupné opravě.

OZ projednalo informace od firmy Rumpold související s výrazným zdražováním odpadu ukládaného na skládkách. Informace vzalo na vědomí a bude s nimi dále pracovat.

Blanka Potůčková

Významného výročí se dožívají

	Říjen	Věra Veselá	87 let
	Listopad	Anežka Antonyová Josef Mašek	83 let 82 let
	Prosinec	Božena Říhová Marie Ungrová	81 let 80 let
	Leden	Emílie Klugnerová Jiří Špát	94 let 60 let
	Únor	Anna Jiřincová Marie Mašková Anna Mlíčková	85 let 75 let 65 let
	Březen	Josef Vydra Vít Lejnar Vladimír Čapek	70 let 60 let 60 let

Obec Zábouři přeje všem jubilantům pevné zdraví!

Nový zábořský občanek

Dne 7. září 2020 se narodila Monice Piklové a Petru Špirochovi, Zábouři 83, dcera Lucie Špirochová.

Popřejme tímto malé Lucii na její dlouhou cestu životem hlavně hodně zdraví a štěstí!

Na celkových finančních nákladech tohoto vydání zábořského zpravodaje se podílela firma:

Rumpold		RUMPOLD-P s.r.o.
<small>KOMPLEXNÍ SLUŽBY V OBLASTI NAKLÁDÁNÍ S ODPADY</small>		Úslavská 27, 301 44 Plzeň
<small>SBĚR, SVOZ, TŘÍDĚNÍ, ZPRACOVÁNÍ A ZNEŠKODŇOVÁNÍ ODPADŮ • VÝKUP DRUHOTNÝCH SUROVIN</small>		Provozovna Sušice
<small>AUTODOPRAVA, KONTEJNEROVÁ PŘEPRAVA • PORADENSKÁ ČINNOST</small>		e-mail: susice@rumpold.cz
středisko Sušice	středisko Klatovy	www.rumpold.cz
Nová 240, 342 01 Sušice	Náměstí míru 65, 339 01 Klatovy	
Tel./Fax: 376 520 519	Tel./Fax: 376 323 383	
Mobil: 606 732 244	Mobil: 725 571 851	